

Gospod je vstal, aleluja!

TA VELIKONOČNI IZRAZ VESELJA, RADOSTI IN ZMAGE ŽIVLJENJA NAD SMRTJO naj odmeva tudi v našem življenju, dragi rojaki, prijatelji, bratje in sestre v Vstalem Gospodu.

Stisk roke v tem velikonočnem času naj okrepi našo hojo po poteh naših Emavsov. Z velikonočnim razpoloženjem prihajajo v Vaš dom tudi te Misli za mesec april 2003. S petnajste postaje Križevega pota rusko-slovenskega umetnika Nikolaja Mašukova, ki ga je naslikal v svetem jubilejnem letu 2000 za galerijo Sončna pesem na Brezjah, nas opogumlja Vstali Gospod: Mir vam bodi!

Umetnik Nikolaj Mašukov pa ob tem moli:

»Marija Pomagaj spoznati ta smisel čustva, upa in vere. To prazno hladno prostranstvo, ki se zliva v objem vzhajajočega sonca kot rožnati poljub. Ta prvi žarek, ki iztiska meglo, predjutranji mrak noči pradavnih časov. On je tako tanek, da ga ne ujameš z roko. On se izgublja v celem svetu. Plava in zlata sta vera. Potoček vere bo zapolnil prazno prostranstvo in se bo izlil v jezero, jezero v morje, morje v ocean, ocean vesoljske vere, ljubezni in reda. Ko si umrl, si se rodil za vse in zapolnil prazno prostranstvo. Beli golob plava v zraku. On je živ in bo živel za vedno.«

Blagoslovljene velikonočne praznike Vam voščimo iz uredništva in uprave Misli, vsi Vaši dušni pastirji s sodelavci iz vseh slovenskih verskih in kulturnih središč v Avstraliji, naši posinovljeni misijonarji: pater Hugo iz Venezuele, patra Milan in Pepi iz Toga, patri in sestre, ki so nekoč delovali med vami ali bili tukaj samo na obisku. Vstali Gospod nas vse, kljub razdaljam prostora in časa, povezuje v živo občestvo.

Bog živi, aleluja, aleluja!

pater Ciril

Jezusovo vstajenje

*iz svetega evangelija
po Mateju (Mt 28, 1-20)*

Po soboti, ko se je svital prvi dan tedna, sta prišli Marija Magdalena in druga Marija pogledat grob. In glej, nastal je močan potres, kajti Gospodov angel je prišel iz nebes. Pristopil je in odvalil kamen ter sédel nanj. Videti je bil kakor blisk in njegovo oblačilo je bilo belo kakor sneg. Od strahu pred njim so stražarji vztrepotali in postali kakor mrtvi. Angel pa je nagovoril ženi: »Ne bojta se! Vem, da iščeta Jezusa, križanega. Ni ga tukaj. Obujen je bil, kakor je rekel! Stopíta sem in poglejta kraj, kamor so ga položili. Hitro pojdita in povejta njegovim učencem: ›Obujen je bil od mrtvih! Pred vami pojde v Galilejo, tam ga boste videli.‹ Glejta, povedal sem vama.« Hitro sta zapustili grob in s strahom ter velikim veseljem stekli sporočit njegovim učencem. In glej, naproti jima je prišel Jezus in rekel: »Pozdravljeni!« Oni dve sta pristopili, mu objeli noge in se mu poklonili. Tedaj jima je Jezus rekel: »Ne bojta se! Pojdita in sporočita mojim bratom, naj gredo v Galilejo; tam me bodo videli.«

Skulptura Vstalega med apostoli je delo akademskega kiparja specialista Staneta Kolmana iz Zgoš pri Begunjah na Gorenjskem. Kip je vliil Roman Kamenšek z Gore pri Komendi.

*Naj nas uči življenje karkoli že, srce veruje v čudeže:
je nepremagljiva moč in je nestrohljiva lepota.
Zemeljska uvenelost, se nezemeljskih rož ne dotakne
in vročina poldneva rose na njih ne osuši.
In ta vera ne vara tistega, ki ves iz nje živi.
Ne bo vse ovenelo, kar je tu cvetelo, ne bo vse prešlo, kar tu je bilo resnično.
Toda blagoslov te vere za nekatere, bo le tistemu dodeljen, ki je, kot On,
sredi bridkih skušnjav življenja, zmogel ljubeče trpeti
in je tuje trpljenje ozdravljaj z lastnim trpljenjem,
ki je svojo dušo žrtvoval za druge ter prav do konca vse prenesel.*

Fjodor Tjutčev

Pred dvajsetimi leti nas je obiskal dr. Šuštar

Moj prijatelj p. Ciril me je povabil, da bi napisal nekaj spominov na blagoslovitev cerkve sv. Družine v Adelaidi pred 20 leti. Rad ustrezem njegovemu povabilu.

Če gledam nazaj in primerjam razmere z današnjimi, se mi zdi skoraj nemogoče, da je prišlo do obiska v Avstraliji. Ne samo, da sem se medtem postaral, saj sem v 83. letu, privezan na invalidski voziček in skoraj popolnoma gluhi, tudi razmere so se tako zelo spremenile. Ravno danes, 20. marca, ko to pišem, je prišla žalostna novica o izbruhu vojne v Iraku. Bog daj, da bi se ta strahotna vojna čimprej končala.

S toliko večjim veseljem sem obiskoval naše izseljence, ker sem tudi sam bil dolga leta izseljenec. Sicer sem odšel v tujino po drugačni poti in na drugačen način kot večina izseljencev. Po maturi leta 1940 me je škof Rožman poslal na študij v Rim. Iz Rima sem prišel v Švico, kjer sem živel do leta 1977, ko sem se vrnil v Slovenijo.

Večkrat razmišljam o svoji življenjski poti, ki je bila v vseh pogledih izredna. Ker sem odšel v Rim, sem se izognil dogodkom druge svetovne vojne v Sloveniji. V Rimu sem zbolel in po dobroti dobrih ljudi prišel na zdravljenje v Švico. Ko sem ozdravel, sem v Švici prevzel različne službe. Mislim, da se zaradi takratnih težkih razmer ne bom mogel nikdar več za stalno vrniti domov. Vendar sem le dobil jugoslovanski potni list.

Doma mi je bilo vse neznano in le počasi sem se vživljal. Nisem šel v dušno pastirstvo, ampak sem ostal v Ljubljani kot profesor in v škofiji sem imel še nekatere druge službe. Potem je leta 1980 prišlo izredno presenečenje: bil sem imenovan za ljubljanskega nadškofa. Doživel sem dva papeževa obiska v Sloveniji.

Vesel sem, da sem mogel obiskovati naše izseljence. Bil sem skoraj povsod po Evropi, v Argentini, Kanadi, Združenih državah Amerike in Avstraliji ter pri naših misijonarjih v

Afriki in na Madagaskarju. Prej, ko sem bil tajnik Sveta evropskih škofovskih konferenc (CCEE), so me zborovanja pripeljala v različne dežele in na srečanja z najrazličnejšimi ljudmi; pri tem sem odkrival tudi naše rojake. Vedno sem bil ponosen in vesel, da so naši rojaki večinoma ohranili vero, zvestobo domovini in poštenost, nekateri pa so se tudi izgubili. Izredno moramo biti hvaležni našim duhovnikom, ki v različnih deželah skrbijo za naše rojake. Iskreno zahvalo izrekam p. Cirilu, p. Valerijanu, p. Janezu in p. Filipu ter vsem frančiškanom, ki so delovali v Avstraliji.

Duhovnikom in drugim vernikom sem hvaležen za njihovo zvestobo, njihovo vernost in poštenost. Pa tudi tujcem moramo biti hvaležni za njihovo gostoljubnost. Hvala Bogu, da je veliko izseljencev res našlo boljši položaj in boljše življenje, kakor so ga imeli doma.

Prazniki, posebno božič in velika noč, nas vse povežejo med seboj. Prepričan sem, da naši rojaki in tudi vi v Avstraliji na svoj način in z veseljem obhajate praznike. Za letošnjo veliko noč vam želim veselja in vsega Božjega blagoslova. Vsem želim Božje pomoči v življenju, zdravja, medsebojnega razumevanja in prijateljstva, mlademu rodu pa posebno uspeha v življenju.

Ostanimo povezani v veri, molitvi in močnem zaupanju v Božjo pomoč. In nekoč – tako upamo in prosimo Boga ter molimo drug za drugega – se vidimo v večni domovini.

Prisrčno pozdravljeni!

Alojzij Šuštar

TedANJI ljubljanski nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar blagoslavlja oltar v cerkvi Svete družine v Adelaidi, 13.2.1983.

POSTNI IN VELIKONOČNI UTRINKI

zbral p. Valerijan

NESPAMET KRIŽA

Prav res bi nekateri radi spremenili Cerkev v slaščičarno. Za tolažbo naj bo vse: molitev, maša, zakramenti. In če ni to, gredo drugam.

Moje življenje je božja služba, vsak dan, vsako uro. In to v vsej vsakodnevnosti.

Pot kristjana je pot skozi puščavo. Oaze so samo kratek oddih.

Če nam Bog za nameček podari veselje, mir: hvala! A naše delo je umiranje, ne umiranje v prazno, umiranje zaradi umiranja, ampak: umiranje iz ljubezni!

BREZ KRIŽA NI KRŠČANSTVA, niti ne bogatega človeškega življenja. Mnogim sijajnim ljudem morda manjka samo še zadnji odtenek, nekaka patina: globoko trpljenje.

Te stvari večinoma razumemo. Saj jih poznamo iz pridig.

Toda ali jih vzamemo zares? Strah nas je zadati bolečino samemu sebi. Križ nam je odveč. Radi bi v nebesa mimo Kalvarije.

Naša ramena so prešibka.

Razjeda nas skušnjava po lagodnem

krščanstvu, ki ima danes dosti pridigarjev. Namesto, da bi človeka pobožanstvili, skušamo krščanstvo počlovečiti.

Zato smo sredi sveta brez prepričljivosti.

In vendar vsi vemo, da je za vse čase, tudi za dvajseto in enaindvajseto stoletje zapisano: Kdor hoče biti moj učenec, naj vsak dan zadene svoj križ.

Sem ga prepričano zadel in nosil včeraj?

Sem pripravljen nanj danes?!

NE VPELJI NAS V SKUŠNJAVA!

In vendar smo skušani.

Kako lepo bi bilo, če bi moglo biti naše življenje ena sama pesem čistosti in lepote.

A če je sveti Pavel v javnem pismu tožil o "želu", in "drugi postavi", kako se morem pritoževati jaz.

Kako pa naj dokažem Bogu svojo ljubezen brez skušnjav? Potem bi bilo krščansko življenje zares igrača. Tako pa ni. Terja trdo delo.

Za kristjana ni obupa. Getsemanske ure pač. Notranji boji, huđi viharji pač. A hrabriti me mora misel, da me Bog ljubi tudi tedaj. Celó, če padem.

Vedno za viharji posije sonce.

Noben oblak ni tako težak, da ga ne bi odnesel veter.

Počakaj! Potrpi! S seboj! In celo z Bogom!

Naj bo ura luči ali ura teme - vedno nad nami bedi Bog in se nam smehlja.

SIMON IZ CIRENE.

Prisilili so nekega moža. In že v tem je bil začetek njegove veličine. Simon iz Cirene, prostovoljec.

To je junaštvo. Morda je to privilegij dvojnih vrst ljudi: mladostnih idealistov in pa tistih, ki so šli skozi težko šolo trpljenja. Je pa vsakdo prisiljen ali prostovoljno, Simon iz Cirene. Nekje moraš zadeti križ.

Mozaik Snemanje s križa je delo znanega umetnika jezuitskega patra Marka Rupnika v kapeli sester v Rimu v bližini bazilike Marije Snežne.

Kako lahko je o njem pridigati - drugim.

Kadar ga nosiš sam, je preveč težko. Vsaj včasih. A vendar: s križem prihaja tudi moč. Simon samo pomaga. Nosi Kristus.

In simonsko je morda prav v tem, da pomaga drugim. Pozabi nase in misli na trpina - svojega brata. Morda je tvoj sosed. Pa si pozabil.

Pomagaj drugim nositi križ pa boš pozabil na svojega.

LJUBEZEN BREZ TRPLJENJA JE DVOMLJIVE VREDNOSTI.

Trpljenje brez ljubezni je mrtvo, neplodno.

Le ljubezen in vdano trpljenje gradita osebnost in rešujeta svet. Zveni pridigarsko.

Pa je potrjeno neštetokrat. Vsa zgodovina pristnega krščanstva je dokaz za to resnico.

Če bi bilo drugače mogoče, bi Kristus pokazal svojim učencem drugo pot. Tudi sam bi utrl drugo stezo — ne ravno na Kalvarijo.

Prepričljiva je le na križ razpeta ljubezen. Sal to poznamo že od otroških let.

Le eno skušamo doseči vsak dan: preložiti veliki petek na jutri. Naše pričevanje postaja dvomljive vrednosti. Če je postni čas čas preнове, potem se je treba sprijazniti s krščansko zakonitostjo. Ne za pridigo drugim. Za moje življenje danes.

ZUNANJA POKORA.

Videz je, da je to samo še spomin na prakrščansko dobo in sredstvo srednjega veka. Bič, bdenja, posti, spokorni pasovi. Vse to je modernemu človeku tuje.

Tudi Cerkev je odpravila post, ali ga do skrajnosti omilila. In vendar ne bomo mogli dorasti tudi brez zunanje all telesne pokore. Tukaj ni vprašanje modernosti ali staromodnosti. Tu je vprašanje, ali umira v meni star človek in raste novi.

Če nas Cerkev odvezuje od obveznih postov, nas ni odvezala in nas tudi oprostiti ne more od telesnega zatajevanja. Le to hoče, da bo to čimbolj prostovoljno. Ni potreben bič iz konopije, bič so lahko živci. Ni potreben spokorni pas, lahko je trdo delo za bližnjega, ki nam je za vse dobro nehvaležen in nas muči s svojo nevzgojenostjo.

Karkoli, a telo mora čutiti, da se podreja duhu. Kakor bi se nekateni radi oprostili moralnih obveznosti in to podprli z "antropološkimi" in ne vem kakšnimi argumenti še, če hočem postati duhoven človek, moram skozi ogenj odpovedi. Gre zame in za mojo večnost!

VSTAL JE

Preprosta žena je povedala dovolj: »Moj Gospod živi!« To je dan, ki ga je naredil Gospod: praznik moje vere, praznik moje moči, praznik silnega upanja, da zmoremo nositi težo življenja brez obupa.

Vse postne stiske življenja osvetljuje ta resnica.

Stržen našega poguma je to poslednje pričakovanje: vstali bomo tudi mi. Poslednje veliko presenečenje, ko bo Bog obrnil zadnjo stran človeške zgodovine.

Mi smo vstajenski ljudje.

Moj Gospod živi!

Živel bom tudi jaz! Čaka me moj prvorojeni brat - vstali Kristus. Aleluja!

OSTANI Z NAMA, KER SE VEČERI!

Ganljiva prošnja učencev iz Emavs. Saj je nam vsem obljubil: Jaz ostanem z vami vse dni, do konca sveta. A pridejo dnevi, ko je treba za to prositi. Smo šele na romanju skozi svoje »postne dni«. Kadar telo gori v skušnjavi: Ostani z mano!

Kadar sem strt, obupan; Ostani z mano!

Kadar me razjeda dvom: Ostani z mano!

Kadar ne vem, ne kod ne kam; Ostani z mano!

In današnja Cerkev v notranjih in zunanjih viharjih, kaj ni čas, da v enem zboru prosimo: Ostani z nami! Vstali Kristus, vse dni - posebno v težkih urah - še posebej ob naši smrti: Ostani z nami! Krščanstvo je vera upanja zaradi Kristusovega vstajenja. Čim močnejše je moje upanje, čim bolj živa je vizija mojega lastnega vstajenja, tem bolj sem kristjan. Kristus je vstal, vstali bomo tudi mi!

IZPOD TRIGLAVA

Piše Tone Gorjup

Slovenci smo se v nedeljo, 23. marca letos, odločali o vstopu naše države v Evropsko zvezo in Severnoatlantsko zavezništvo - NATO. Kot je še isti večer poročala republiška volilna komisija, je po neuradnih podatkih za vstop v prvo povezavo glasovalo dobrih 89 odstotkov volivcev, za vstop v NATO pa 66 odstotkov. Na volišča pa je prišlo približno 60 odstotkov volilnih upravičencev. Kot so po razglasitvi delnih uradnih rezultatov menili mnogi, smo se s tem odločili za to, da bomo prihodnost oblikovali skupaj z večino Evropskih držav in utrjevali varnost v podobni povezavi. Odločitvi pomenita tudi dokončen odmik od Beograda in nekdanjega jugoslovanskega prostora, kamor smo vstopili leta 1918. Gre za enega od odločilnih korakov za našo prihodnost po plebiscitu leta 1990, ki obenem pomeni vsaj na načelni ravni prekinitev s komunistično preteklostjo. Odločitev so pozdravili tudi rojaki v zamejstvu, saj bomo v bližnji prihodnosti z njimi v »eni« državi, če lahko tako rečemo. Po napovedih bo Slovenija od 16. aprila letos aktivna opazovalka v Evropski zvezi, ki trenutno povezuje petnajst držav, s prvim majem pa bo pridobila glasovalne pravice. Po prvem maju 2004 bomo polnopravni člani prihodnje Evrope v kateri bo petindvajset članic. Zvezo NATO trenutno sestavlja devetnajst držav. Sedem kandidat, med katerimi je tudi Slovenija, pa je pristopno pogodbo podpisalo 26. marca letos, maja 2004 pa naj bi postale polnopravne članice varnostne in vojaško-obrambne povezave, v kateri sta tudi Kanada in Združene države Amerike.

Predreferendumski čas je bil precej napet, saj se je nekaj dni pred odločanjem začela vojna v Iraku. Nasprotniki zveze NATO, ki so gradili na protiameriškem razpoloženju, so vojno veskozi povezovali s Severnoatlantskim zavezništvom, čeprav so nekatere države članice ostro nasprotovale vojni. Šlo naj bi za vojaško zvezo v

rokah ameriškega predsednika Georga Busha, ki grozi obubožanemu Iraku. Zveza NATO se je v zvezi s tem odločila le, da bo pomagala Turčiji, če bo to potrebno. Zagovornikom vstopa v obe povezavi pa je šlo na roko dogajanje zadnjih dni v sosednjih državah. Hrvaški predsednik Stipe Mesić je med drugim izjavil, da bi morali Hrvaška in Italija v Jadranskem morju razglasiti svoja gospodarska pasova. V časopisu smo lahko v naslednjih dneh videli to razdelitev, po kateri v tem morju ni več mednarodnih voda, Slovenija pa bi ostala na kopnem. Nekaj dni zatem je hrvaška policija zasegla dve izolski ribiški ladji, po mnenju Hrvatov v njihovem teritorialnem morju, po besedah naših ribičev pa v mednarodnih vodah. Podobno je deloval tudi uboj srbskega predsednika vlade Zorana Džinžiča. S tem se je pokazalo, da nekaterim še kako ustreza oblika vladavine, kjer so denar in dobre zveze pred zakoni. V luči teh dogodkov se je zveza NATO predstavila tudi kot povezava držav, ki jih združujejo demokratične vrednote in pravni red, ki spoštuje človekove pravice. Tako smo vstop v NATO lahko razumeli kot sprejemanje načel, ki predstavljajo grožnjo ne le diktatorskim režimom ampak tudi gospodarskemu kriminalu in še čemu.

Odločitev za Evropsko zvezo pomeni, da bomo Slovenci sodelovali tudi v Evropskem parlamentu in drugih evropskih ustanovah. Že od velike noči naprej bodo kot opazovalci na zasedanjih parlamenta v Bruslju sodelovali poslanci Feri Horvat, Janez Podobnik, Miha Brejc, Lojze Peterle, Roman Jakič, Ljubo Germič in Jelko Kacin. Sodelovali bodo v posameznih strankah ali zvezah, ki delujejo v okviru Evropske zveze. Tako bodo naprimer predstavniki Slovenske ljudske stranke, Socialdemokratske stranke in Nove Slovenije, Podobnik, Brejc in Peterle, sodelovali v okviru Evropske ljudske stranke, ki je najmočnejša v

parlamentu povezave. Lahko bodo razpravljali in dajali predloge na sejah delovnih teles parlamenta, ne bodo pa imeli pravice glasovanja. Slednjo naj bi pridobili s 1. majem prihodnje leto, že junija 2004 pa bodo slovenski volivci sedem evropsolancev izvolili na neposrednih volitvah v Evropski parlament.

Referendumski konec tedna je zaživela tudi Planica, zibelka smučarskih skokov in poletov. Na tako imenovani planiški velikanki so se od 20. do 23. marca zvrstile zaključne tekme letošnjega svetovnega pokala v smučarskih poletih. Zmagovalec posamičnih tekem je bil Finec Matti Hautamaki, ki je dosegel tudi najdaljše skoke v zgodovini smučarskih poletov. Prvi dan je s poletom 227,5 m postavil nov svetovni rekord, ki ga je v soboto izboljšal za en meter, zadnji dan pa pristal pri 231 metrih. Skupni zmagovalec letošnjega svetovnega pokala pa je Poljak Adam Malysz. Od slovenskih skakalcev je Primož Peterka v skupnem seštevku vseh tekem te sezone zasedel sedmo mesto; dvakrat je stal tudi na prvi stopnički. V Planici pa je bil s šestim mestom najboljši Robert Kranjec, ki je na zadnji tekmi poletel 215 in 206,5 metra. Planica pa se je tokrat lahko pohvalila tudi z rekordnim številom gledalcev, saj se je na sobotni tekmi zbralo kar šestdeset tisoč ljudi. Tam se je zbralo tudi tisoč harmonikarjev, ki so zaigrali skupaj v pričakovanju, da bo njihov podvig prišel v Guinnessovo knjigo rekordov

V župnijski cerkvi v Lendavi je v nedeljo, 16. marca, potekal romarski shod pomurskega pastoralnega področja ob 58. obletnici mučeniške smrti božjega služabnika Danijela Halása. Najprej je bila pobožnost križevega pota, ki ga je napisal Lojze Kozar in prikazuje zadnje trenutke Halasovega življenja v luči Jezusovega trpljenja, smrti in vstajenja. Sledila je slovesna sveta maša, ki jo je daroval škof Franc Kramberger. Danijel Halas se je rodil leta 1908 v Črenšovcih. Po gimnaziji v Murski Soboti in Ljubljani je leta 1929 stopil v mariborsko bogoslovje in bil 9. junija 1933 v mariborski stolnici posvečen v duhovnika. Pol leta je kaplanoval v Ljutomeru, štiri leta pa v Lendavi; zatem je postal prvi župnik v novoustanovljeni župniji Velika Polana. Med vojno, ko so Madžari zasedli Prekmurje, so ga ti oktobra 1941 zaprli pod obtožbo, da je sodeloval s slovenskimi komunisti. Po več mesecih so ga pogojno izpustili. V začetku

leta 1945 so na sestanku partizanskih aktivistov v Gomilicah zahtevali njegovo likvidacijo in jo 16. marca tudi uresničili. Mariborski škof Franc Kramberger je 29. maja 2002 začel postopek za njegovo beatifikacijo.

Na praznik Sv. Jožefa se je v vseh treh slovenskih škofijah začel teden družine, ki tokrat poteka pod geslom Krščanska družina upanje za tretje tisočletje. Namen tedna družine, ki je trajal do 25. marca, praznika Gospodovega oznanjenja, je bil ovrednotiti družinsko življenje in s tem poglobiti zavest, kako velik pomen ima družina za prihodnost naroda in Cerkve.

Usoda slovenske radijske postaje Radio dva na avstrijskem Koroškem še ni povsem znana, vendar kaže, da so našli rešitev za njeno prihodnost. Novinarji in sodelavci postaje so 27. marca po štirih dneh gladovne stavke sklenili, da protest končajo. Potem ko je zeleno luč za rešitev vprašanja Radia dva dal ustanovni svet avstrijske radiotelevizije ORF, so obete za ustanovitev lastnega slovenskega radijskega kanala dali tudi pogovori med predstavniki osrednjih organizacij koroških Slovencev in predstavniki avstrijske zvezne vlade ter političnih strank. Tako je po več mesecih prišlo do premikov, ki napovedujejo ugodno rešitev za slovenski program. Vlada in vodstvo državne televizije sta namreč obljubila, da bosta v najkrajšem času zagotovila neprekinjeno nadaljevanje celodnevnega slovenskega radijskega sporeda.

V Čedadu je pred dnevi izšla obsežna zbirka narečnih pridig pod naslovom "Andohtljivi poslušavci", s podnaslovom Pridige v slovenskem narečju Nadiških dolin. Iz arhivskih rokopisov jih je zbral in uredil Giorgio Banchig. V knjigi so zbrane rokopisne pridige beneških duhovnikov Petra Podreke, Alojza Klinjona in Antona Kosmača. Gre za pridige, ki so nastajale v letih 1850-1930, torej tudi v času, ko se v javnosti ni smelo uporabljati slovenskega jezika. Zbirka pridig ima tako verski kot kulturni in zgodovinski pomen. Obenem pridige predstavljajo najbogatejši vir odkrivanja besed, izrazov in izrekov v nadiškem narečju, ki niso več v rabi.